

„Правилното или доброто“

/разказ/

Беше слънчев пролетен ден и заедно с майка ми и баща ми решихме да излезем да напазаруваме за партито по случай рождения ми ден, който беше след два дни.

Първо трябваше да вземем украсата, затова решихме да се отбием в магазин, в който продаваха парти принадлежности. След това отидохме в хипермаркета, който беше близо до центъра на града.

Като напазарувахме по-голямата част от списъка, който бяхме направили с нужната за партито храна, родителите ми казаха, че трябва да видят нещо за градината вкъщи, а аз предложих да отида и да взема снаксовете, които бяха последни в списъка ни.

Отидох при района с чипсовете. Избрах кои чипсове да взема и понечих да се върна при родителите ми, когато забелязах ниско, кльощаво момче да се опитва да побере в малките джобове на якето си два пакета бонбони и малка бутилка мляко. Той явно не ме забеляза и продължи опитите си да побере нещата, които явно искаше да открадне в джобовете на якето си. Знаех, че трябва да съобщя на някой служител за ситуацията, но изведнъж изпитах жал към горкото момче. То изглеждаше на около 6 години, беше много слабо със скъсани и изцапани дрехи. Беше много малко, за да краде умишлено.

Тъкмо реших да си тръгна, когато пред мен мина служител на хипермаркета и осъзнах, че трябва да съобщя за опита за кражба на момчето. Спрях служителя и му обясних за ситуацията. Той тръгна към момчето, а то от своя страна побягна към изхода, който беше близо до мястото на което се намирахме. На изхода двама мъже от охраната го хванаха. Момчето започна да се мятва в ръцете им и да ги умолява да го пуснат. От вдигналата се врява доста хора се приближиха да видят какво става. Сред тях намерих родителите си и им обясних за случилото се. Те ме похвалиха и ми казаха че съм постъпила правилно, но аз не бях сигурна в това. Една част от мен искаше да не бях казвала.

От мястото, от което наблюдавахме случващото се, не се виждаше почти нищо, затова помолих родителите ми да се приближим. Тогава се появи управителят на хипермаркета и попита момчето защо се е опитало на открадне тези неща. Момчето започна да обяснява, че майка му е болна, а баща им ги е изоставил и докато майка му се оправя, той трябва да се грижи за двете си по-малки сестри. Опитал се да открадне бонбоните и млякото, защото е нямал достатъчно пари, за да ги купи. Управителят му каза, че няма как да му повярва, защото в днешно време има много крадци, и че ще се наложи да се обади на полицията. Детето му каза, че ако се обади на полицията, ще трябва да се раздели от майка си и сестричките си и заяви, че ако иска може да го заведе у тях, за да му повярва. Управителят се съгласи, охраната пусна момчето, то излезе навън, а управителят го последва. След като те излязоха, аз помолих мама и татко и ние да отидем, защото искам да видя дали момчето казва истината. Последвахме ги, вървахме около пет минути и стигнахме до една малка едноетажна къща. Влязохме вътре и се озовахме в единствената стая на къщата. В нея имаше едно легло, в което лежеше жена на около 35 години с болнав вид. До леглото стояха две малки момиченца и двете на не повече от 4 години. Като ни видя, майката пребледня още повече и попита сина си какво се е случило. Момчето разказа какво се е случило и като приключи, сведе глава засрамено от постъпката си. Майката му се скара и започна да се извинява на управителя за постъпката на сина си. Управителят каза, че той е този, който дължи извинение на момчето, защото не му е повярвал. След това той допълни, че могат да задържат нещата, които момчето се е опитало да открадне. Майката първо отказа, но след това се съгласи да ги приеме и благодари, а момчето се извини за

постъпката си. На излизане управителят каза, че ако имат нужда от помощ, винаги е насреща. Те отново благодариха и се сбогувахме.

След това се върнахме в магазина и управителят ми благодари, че съм съобщила за опита за кражба и ми каза, че съм постъпила правилно. С родителите ми довършихме пазаруването си и се прибрахме вкъщи. Задах си въпроса - кое е правилното? Да помагаме на другите или само да спазваме сяло законите. Осъзнах, че правилното всъщност е да слушаш сърцето си и да помагаш на хората в нужда.

Вкъщи пред родителите си заявих, че искам да даря половината от парите, събрани на рождения ми ден на семейството на това кето момче. Те се зарадваха, че искам да направя такава благородна постъпка.

Деня след рождения ми ден сложих в един плик отделените от мен пари за това семейство и с мама отидохме да им ги дадем. Отделената сума не беше много и с майка ми сметнахме, че поне ще стигне за закупуването на лекарства за болната майка и закупуване на храна. Първоначално майката отказа да ги приеме, но ние настоявахме, те приеха и искрено ни благодариха.

Прибрахме се и заедно с майка ми и баща ми решихме да им правим по един хранителен пакет преди всеки религиозен празник.